

fælde de samme Myndigheder, som har Interesse baade i Banerne og i Vejene. En Deling af disse Interesser mellem forskellige Ministerier vilde neppe være heldig. Selv om Interesserne er forskellige, saa er dog Problemerne i høj Grad samhörige og kræver Løsning med Hensyntagen til alle Sider. En Tovtrækning mellem forskellige Ministerier, der hvert har sine Interesser at varetage, vilde neppe føre til noget godt, det vilde rimeligvis føre til, at der slet ingen Ting skete. Den eneste naturlige Løsning er den fra Januar i Fjor indførte med samme Minister for disse Spørgsmaal og med Ansvar for denne Minister til at tage et ligeligt Hensyn til alle Parter. Og overfor det ærede Medlem Hr. Sven, som aabenbart taler ud fra Automobilisternes Synspunkt, vil jeg bl. a. erindre om, at Ministeriet for Tiden fører en Retssag overfor et Amt for at hævde Trafikanternes Sag overfor Vej-ejerne — jeg tænker paa Spørgsmaalet vedrørende Aalbækvejen.

De store Spørgsmaal, der er Banerne, Bilerne og Vejmyndighederne imellem — Baner kontra Biler og Biler kontra Vejmyndigheder — har Ministeriet søgt at løse gennem den i Fjor paa Ministerens personlige Initiativ nedsatte Kommission, hvor alle interesserede Parter, Banerne, Bilerne og Vejene, sidstnævnte gennem Repræsentanter for Købstads-, Amts- og Sognekommuner, er Deltagere. Denne Kommission ventes færdig inden Jul, og forhaabentlig løses alle de Kommissionen givne Opgaver i Samdrægtighed, ellers maa naturligvis Rigsdagen dele Interesserne imellem, naar de Lovforslag kommer, som bliver Kommissionens Resultat.

Det ærede Medlem Hr. Sven udtalte sig lidt spottende om Ministeriets Kommissioner. Med den ringe Myndighed, som Ministeriet ifølge Lovgivningen har f. Eks. i Vejfærdighedsforhold, idet disse jo er stærkt decentraliserede, kan det neppe bebrejdes Ministeriet, at man gennem en saadan Kommission, hvor Banernes, Kommunernes og Automobiltrafikkens Interesser er repræsenterede, søger at forhandle sig frem til et Resultat.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg skal fortrinsvis beskæftige mig med de Spørgsmaal, som er fremsat af de ærede Ordførere for de forskellige Partier, idet disse Ordførere jo i stærk Grad har beskæftiget sig med de økonomiske og finansielle Spørgsmaal.

Jeg maa sige, at det undrede mig, om end det samtidig kun kunde til-

fredsstille mig, at den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, indledede sin Tale med, at han ikke havde nogle Bemærkninger at gøre til Statsregnskabet. Jeg anerkender dette Standpunkt, for det viser, at der ikke var mere at sige om Statsregnskabet end det, jeg havde sagt, og det var jo, at Statsregnskabet, som det nu var aflagt, i Modsætning til det sidste Statsregnskab viste en saadan Forbedring, at det ganske slog alle de Profetier om Underskud og alle andre Ulykker, som der er fremsat saa rigeligt af, ihjel.

Det er ikke længere siden end ved Tillægsbevillingslovens Behandling i Marts Maaned i Aar, at man fra Venstrepressens Side paa ny fremsatte den Paastand, at nu viste det sig jo klart, at det Statsregnskab, som den socialdemokratiske Finansminister havde Answeret for, vilde komme til at vise et stort Underskud i Modsætning til det tidligere store Overskud. Der var saaledes en ganske interessant Artikel om dette Fejlsyn i Venstres Organ her i Hovedstaden, „København“, en Artikel, der paa ganske forkert Grundlag, men paa sædvanlig Vis søgte at fremstille Forholdet saadan, at det socialdemokratiske Regnskab vilde vise Underskud, medens der havde været stort Overskud paa de tidligere Regnskaber. Den Sammenstilling, jeg tillod mig at foretage, mellem det Regnskab, der nu blev aflagt, Regnskabet for 1925—26, og det foregaaende Regnskab, viste, at der var et Overskud paa dette Regnskab paa ca. 1 Mill. Kr., medens der efter den tilsvarende Opstillingsmaade var et Underskud paa det foregaaende Regnskab paa ca. 20 Mill. Kr. Det er de Kendsgerninger, som ogsaa jeg finder det er meget fornuftigt af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ikke at forsøge at rokke ved, og jeg vil ogsaa tro, at man rundt om i Venstrekredse, hvor man hidtil har moret sig med at konstatere det Underskud, som var paa Socialdemokratiets Budget, og glædet sig over det Overskud, som man troede der var paa de tidligere Budgetter og Regnskaber, vil høre op med det.

Vi kan altsaa, mener jeg, gaa ud fra, at den Kendsgerning er slaaet fast, at der nu er forelagt et Regnskab med Overskud i Modsætning til de Underskud, som fandtes paa tidligere aflagte Regnskaber. Det, det nu formentlig gælder om for de Partier, der ønsker at komme Regeringen til Livs, er at hindre, at denne Balancepolitik kan fortsættes. Hvis det var muligt at drive Regeringen ind i saadanne økonomiske